

at det selvfølgelig ikke er udelukket, at man ogsaa i det heromhandlede Tilfælde kan stemme ved Fuldmægtig. Det er den almindelige Regel i vor civile Rettergang, at man kan udføre enhver Funktion ved Fuldmægtig, hvor det ikke udtrykkelig er forlangt, at man skal møde personlig; men det er ikke forlangt af Fordringshaveren paa dette Punkt. — Jeg skal dernæst med Hensyn til selve Afstemningen ligeoverfor den ærede Taler gjøre den Bemærkning, at Lovforslaget har været mere liberalt med Hensyn til Indrømmelsen af Evangsafford, end idetmindste mange fremmede Lovgivninger ere det. Tidens Retning er, tror jeg, for Dieblirket snarere den at stærke Fordringerne til den Majoritet, som skal være tilstede, for at Evangsafford skal kunne statuere, end at formindste dem. Man har paa flere Steder, saaledes f. Ex. i vore Nabolande Sverrig og Norge, hvor man har lignende Bestemmelser som de her foreslaaede, været tilbøielig til at sætte Betingelserne noget stærkere og strammere endnu, end de ere satte i dette Lovforslag. Men iøvrigt hører dette Punkt jo ogsaa til dem, hvis Afgjørelse maa hvile paa et Ekspert, og med Hensyn til hvilket det er umuligt at demonstrere, at noget Bestemt er det Rette og det ene Rette; ogsaa her vil der bestandig blive Meningsforskjel.

Jeg skal dernæst gjøre et Par Bemærkninger med Hensyn til den ærede Talers Grundringer i det Hele ved Kapitel 14 om Voets Udlodning, naar ingen Afford finder Sted. Det er indlysende, at, naar ingen Afford tilveiebringes, da er der ikke Andet for, end at Voet maa udloddes. Lovforslagets Regel gaar da nu i saa Henseende ud paa, at Udlodningen ikke skal opsættes til Slutningen af den hele Behandling, men skal finde Sted, efterhaanden som Midler dertil indkomme. Dette er ikke nogen ny Regel. Den samme Regel gjælder efter Loven af 30te December 1858, og derfor tror jeg ikke, at det kan være forbundet med nogensomhelst Vanskelighed, eller at det kan afstedkomme nogen Ulempe, at der skal stribes til Udlodning, naar der haves 5 pCt. af den anmeldte Gjæld tilstede, og senere hver Gang, naar der haves 10 pCt. tilstede. Naar Lovforslaget paa dette Punkt bruger Udtrykket

„hør“, da er dette ensbetydende med „skal“, saa at det ikke bliver overladt til Skifteforvalterens Forgodtbefindende, om han vil foretage en saadan Udlodning, men at det ligesvem er Kreditorernes Ret, at de, naar der haves 5 pCt. tilstede, skulle have nogle af deres Penge og, naar der senere haves 10 pCt., skulle have Mere. Dette tror jeg netop er en af de i det Hele heldige Regler, hvorpaa den nyere Lovgivning her i Landet er kommen ind.

Jeg skal endnu tillade mig nogle faa Bemærkninger overfor et Par ærede Talere, som have udtalt sig i denne Sag, og da navnlig overfor min ærede Sidemand tilhøre (Ussing). Jeg skal ligeoverfor ham først bemærke, at det dog vistnok ikke kan siges, at Kreditorerne i det Hele taget have mindre Betyggelse, fordi Voets Midler betros i en Kurators Hænder istedetfor i Skifteforvalterens. Den ærede Taler fremhævede ikke, hvad der bør fremhæves i denne Sammenhæng, at Lovforslaget indeholder Bestemmelser, hvorefter det staar i Kreditorernes Magt at bestemme, om de ville, at Kurator skal stille Sikkerhed eller ikke. Naar Kurator er valgt, skal der efter § 69 strax tages Bestemmelse om, hvorvidt Kurator skal stille Sikkerhed, og hvori denne Sikkerhed skal bestaa. Kreditorerne have det saaledes i deres Magt at kræve Sikkerhed. Gjøre de det ikke, er det aabenbart deres egen Sag, men, gjøre de det, have de en Sikkerhed, som de ikke have overfor Skifteforvalteren; thi, hvad denne angaar, da have de jo ikke nogen Afgang til at afkræve ham nogen Sikkerhed med Hensyn til de Boer, som han har under Behandling. Jeg tror derfor, at Faren for at lide Tab paa Grund af Bestyrelsens Uvederhæftighed er lige saa stor i det ene Tilfælde som i det andet; det kan hændes i begge Tilfælde. En Kurator kan sætte Voets Midler overstyr, saa at man ikke kan faae disse Midler hos ham; men det kan sandelig ogsaa hændes med en Skifteforvalter. Hvad dette Punkt angaar, da er efter min Mening Stillingen efter Lovforslaget omtrent den samme, som den nu er. Jeg kan i det Mindste ikke indse, at der kan vundes nogen væsentligere eller større Betyggelse for Kreditorerne paa den ene end paa den anden Maade. Iøvrigt